

Դանիելի Գիրքը — Թիվ երեսունչորս

Դանիելի հայտնությունը . մարգարեական ուղևորություն երկրի պատմության և Աստծո դատաստանների միջով

Jeff Pippenger
2023-12-29

Դանիելի գրքի առաջին վեց գլուխները ներկայացնում են Հայտնության տասներեքերորդ գլխի երկրի գազանի պատմությունը: Միացյալ Նահանգները (երկրի գազանը) սկսեց որպես աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորություն 1798 թվականին, երբ պապականությունը (Հայտնության տասներեքերորդ գլխի ծովի գազանը) ստացավ մարգարեական մահացու վերք և ավարտեց իր իշխանությունը որպես աստվածաշնչյան մարգարեության հինգերորդ թագավորություն:

Երկրի գազանի պատմությունը Աստծո դատաստանների մոտեցման մասին նախազգուշացման պատմությունն է: Երկրի գազանի պատմության սկզբում սկսվեց Աստծո քննական դատաստանը, իսկ երկրի գազանի ավարտին սկսվում է Աստծո գործադիր դատաստանը: Աստծո քննական դատաստանի մոտեցման մասին նախազգուշացումը, սկզբում, ներկայացված էր որպես Հայտնության տասնչորսերորդ գլխի առաջին հրեշտակի պատգամը, որը հասավ «Վերջի Ժամանակին» 1798 թվականին: Աստծո գործադիր դատաստանի մոտեցման մասին նախազգուշացումը, ավարտին, ներկայացված է որպես Հայտնության տասնչորսերորդ գլխի երեք հրեշտակների պատգամները, որոնք հասան «Վերջի Ժամանակին» 1989 թվականին:

«Վերջի Ժամանակի» յուրաքանչյուր պահին Դանիելի գրքի մի մասը բացվում է: Երկրի գազանի սկզբնական պատմության մեջ՝ 1798 թվականին, Դանիելի գրքի յոթերորդ, ութերորդ և իններորդ գլուխները բացվեցին: Այդ գլուխները ներկայացված են որպես Ուլայ գետի տեսիլք: Երկրի գազանի ավարտական պատմության մեջ՝ 1989 թվականին, Դանիելի գրքի տասներորդ, տասնմեկերորդ և տասներկուերորդ գլուխները բացվեցին: Այդ գլուխները ներկայացված են որպես Հիդդեկել գետի տեսիլք: Ամեն անգամ, երբ Դանիելի գիրքը բացվում է, երեքաստիճան փորձության գործընթաց է բերվում այն սերնդի վրա, որն այդ ժամանակ ապրում է:

Եվ նա ասաց. «Գնա՛ք ճանապարհով, Դանիել՛, որովհետև այս խոսքերը փակված և կնքված են մինչև վախճանի ժամանակը: Շատերը պիտի մաքրվեն, պիտի սպիտակեցվեն և պիտի փորձվեն, բայց ամբարիշտները պիտի ամբարիշտ վարվեն. և ամբարիշտներից ոչ մեկը պիտի չհասկանա, բայց իմաստունները պիտի հասկանան»: Դանիել 12:9, 10:

Եռափուլ փորձության գործընթացը հիմնված է եփրայերեն այն բառի կառուցվածքի վրա, որը թարգմանվում է որպես «ճշմարտություն» և կազմվել է եփրայական այբուբենի առաջին, տասներեքերորդ և վերջին տառերի միավորմամբ: Եփրայերեն բառը ներկայացնում է և կրում Աստծու արարչագործական գործությունը: Ամեն

մարգարեական ճշմարտություն կառուցված է այդ բառի վրա, ինչպես նաև Դանիելի տասներկուերորդ գլխում ներկայացված եռափուլ փորձության գործընթացը: Այդ բառը ներկայացնում է ոչ միայն Աստծու արարչագործական գործությունը, այլև Հիսուս Քրիստոսին, որ ճշմարտությունն է, և որ նաև Առաջինն ու Վերջինն է, ինչպես ներկայացված է եբրայական այբուբենի առաջին և վերջին տառերով:

Երկրային գազանի պատմության սկիզբը, երբ 1798 թվականին՝ վախճանի ժամանակ, եկավ քննիչ դատաստանի մոտեցման նախագգուշացումը, ներկայացված է Հայտնության տասնչորսերորդ գլխի առաջին հրեշտակի միջոցով: Հայտնության տասնչորսերորդ գլխի առաջին հրեշտակի պատգամը պարունակում է այդ երեք քայլերից յուրաքանչյուրը, որոնք ճշմարտությունն են և ներկայացնում են այն երեքաստիճան փորձության ընթացքը, որին բախվեց այդ սերունդը, երբ 1798 թվականին եկավ առաջին հրեշտակը:

Եվ ես տեսա մի ուրիշ հրեշտակ, որ թռչում էր երկնքի միջով՝ ունենալով հավիտենական ավետարանը, որպեսզի ավետի երկրի վրա բնակվողներին, և ամեն ազգի, և ցեղի, և լեզվի, և ժողովրդի՝ բարձրաձայն ասելով. «Վախեցե՛ք Աստծուց և փա՛ռք տվե՛ք Նրան, որովհետև եկել է Նրա դատաստանի ժամը. և երկրպագե՛ք Նրան, որ ստեղծեց երկինքը, և երկիրը, և ծովը, և ջրերի աղբյուրները»: Հայտնություն 14:6, 7.

Երկրային գազանի պատմության ավարտական շրջանը, երբ գործադրական դատաստանի մոտենալու նախագգուշացումը հասավ վախճանի ժամանակին՝ 1989 թվականին, ներկայացված է Հայտնության տասնչորսերորդ գլխի երեք հրեշտակներով: Հայտնության տասնչորսերորդ գլխի երեք հրեշտակները ներկայացնում են երեք քայլերը, որոնք ճշմարտությունն են, և երեք հրեշտակները ներկայացնում են երեքքայլանոց փորձության ընթացքը, որին բախվեց այն սերունդը, որն ապրում էր, երբ երրորդ հրեշտակը հասավ 1989 թվականին:

Եվ տեսա մեկ այլ հրեշտակ, որ թռչում էր երկնքի միջնամասում՝ ունենալով հավիտենական ավետարանը, որպեսզի ավետարաներ երկրի վրա բնակվողներին, և ամեն ազգի, և ցեղի, և լեզվի, և ժողովրդի՝ բարձր ձայնով ասելով. «Վախեցե՛ք Աստծուց և փա՛ռք տվե՛ք նրան, որովհետև եկավ նրա դատաստանի ժամը. և երկրպագեցե՛ք նրան, որ ստեղծեց երկինքը և երկիրը, և ծովը, և ջրերի աղբյուրները»: Եվ նրա հետևից եկավ մեկ այլ հրեշտակ՝ ասելով. «Ընկավ, ընկավ Բաբելոնը, այն մեծ քաղաքը, որովհետև նա բոլոր ազգերին խմեցրեց իր պոռնկության ցասման գինուց»: Եվ երրորդ հրեշտակը հետևեց նրանց՝ բարձր ձայնով ասելով. «Եթե մեկը երկրպագի գազանին և նրա պատկերին, և նրա նշանը ընդունի իր ճակատին կամ իր ձեռքին, նա ևս պիտի խմի Աստծո ցասման գինուց, որ անխառն լցված է նրա բարկության բաժակի մեջ. և պիտի տանջվի կրակով ու ծծումբով՝ սուրբ հրեշտակների ներկայությամբ և Գառան ներկայությամբ: Եվ նրանց տանջանքի ծուխը վեր է բարձրանում հավիտյանս հավիտենից. և օր ու գիշեր հանգիստ չունեն նրանք, որ երկրպագում են գազանին և նրա պատկերին, և ով ընդունում է նրա անվան նշանը»: Ահա այստեղ է սրբերի համբերությունը. ահա նրանք, որ պահում են Աստծո պատվիրանները և Հիսուսի հավատքը: Հայտնություն 14:6–12.

Դանիելի գիրքը կառուցված է երեք հրեշտակների պատգամների վրա: Այդ կառուցվածքը և՛ եբրայերեն «ճշմարտություն» բառի երեք քայլերն են, և՛ դրանց համապատասխանող երեքաստիճան փորձության ընթացքը, սակայն այդ փորձության ընթացքը ծավալվում է Հայտնություն տասներեքերորդ գլխի երկրի գագանի (Միացյալ Նահանգների) պատմական գծի վրա, ինչպես նաև երկրի գագանի երկու եղջյուրների (Հանրապետականության և Բողոքականության) պատմական գծի վրա: Միացյալ Նահանգների պատմությունը, սկսած 1798 թվականից և շարունակվելով մինչև շուտով գալիք կիրակնօրյա օրերը, նույն պատմական ժամանակաշրջանն է, որի ընթացքում գոյություն ունի Յոթերորդ օրվա ադվենտիստ եկեղեցին: Ուստի Դանիելի գիրքը նաև ներառում է այն կառուցվածքը, որը ներկայացնում է ադվենտիզմի պատմությունը՝ սկսած 1798 թվականից և շարունակվելով մինչև շուտով գալիք կիրակնօրյա օրերը: Այսպիսով Դանիելի գիրքը նույնացնում է այն նույն մարգարեական պատմությունները, որոնք ներկայացված են Հայտնության գրքում, և այդպիսով այն ապահովում է առաջին վկային, որը կատարելության է հասցնում երկրորդ վկայի պատգամը: Երկու գրքերի կատարելությունն իրականացվում է նույն մարգարեական երևույթով, որ առկա էր Հին Կտակարանի և Նոր Կտակարանի փոխհարաբերության մեջ:

«Հիսուսի կյանքի, մահվան և հարության պատմությունը, որպես Աստծո Որդու պատմություն, չի կարող լիովին ապացուցվել առանց Հին Կտակարանում պարունակվող վկայության: Քրիստոսը Հին Կտակարանում հայտնված է նույնքան հստակ, որքան Նորում: Մեկը վկայում է գալու փրկչի մասին, մինչդեռ մյուսը վկայում է եկած Փրկչի մասին՝ այն կերպով, ինչպես մարգարեները կանխագուշակել էին: Փրկության ծրագիրը գնահատելու համար Հին Կտակարանի Սուրբ Գիրքը պետք է հիմնովին հասկացվի: Մարգարեական անցյալից բխող փառավորված լույսն է, որ պարզությամբ և գեղեցկությամբ երևան է բերում Քրիստոսի կյանքը և Նոր Կտակարանի ուսմունքները: Հիսուսի հրաշքները Նրա աստվածության ապացույցն են, սակայն այն ամենաուժեղ ապացույցները, որ Նա աշխարհի Փրկիչն է, գտնվում են Հին Կտակարանի մարգարեություններում՝ համեմատված Նոր Կտակարանի պատմության հետ: Հիսուսը հրեաներին ասաց. «Քննե՛ցե՛ք Գրքերը, որովհետև դուք կարծում եք, թե նրանցում հավիտենական կյանք ունեք, և հենց դրանք են, որ վկայում են Իմ մասին»: Այդ ժամանակ գոյություն չունեք այլ գրություն, բացի Հին Կտակարանից. ուստի Փրկչի այս պատվերը պարզ է»: Spirit of Prophecy, հատոր 3, 211:

«Հիսուսի կյանքի, մահվան և հարության պատմությունը» ամփոփում է Քրիստոսի գործը մարդկության համար և վկայում է այդ երեք քայլերի մասին, իսկ այդ երեք քայլերն են «ճշմարտությունը»: Եբրայերեն «ճշմարտություն» բառը ներկայացնում է Հիսուսին, որ է առաջինն ու վերջինը, սկիզբն ու վերջը և Ալֆան ու Օմեգան, և հենց այդ բառն ինքնին բաղկացած է առաջին և վերջին տառերից, որոնք ներկայացնում են նույն բանը, որովհետև, որպես Ալֆա և Օմեգա, Հիսուսը ցույց է տալիս որևէ բանի վերջը՝ որևէ բանի սկզբի հետ միասին: Քրիստոսի կյանքը, մահը և հարությունը ճշմարտություն են, որովհետև, ի թիվս այլ բաների, դրանք ներկայացված են երեք քայլերով, և առաջին ու վերջին քայլը երկուսն էլ «կյանք» են, քանզի «կյանքը» և «հարությունը» երկուսն էլ

«կյանք» են: Եբրայերեն բառի միջին տառը այբուբենի տասներեքերորդ տառն է, իսկ տասներեքը ապստամբության խորհրդանիշ է, և Քրիստոսի մահը տեղի ունեցավ Սատանայի և Ադամի որդիների ապստամբության հետևանքով, որոնք միացան նրա ապստամբությանը:

Հիսուս Քրիստոսի Հայտնության ըմբռնումը՝ «Հայտնություն» գրքում, բացվում է մարդկային փորձության ժամանակի փակվելուց անմիջապես առաջ, և այդ ժամանակ բացվող ճշմարտության հիմնական տարրերից մեկն այն է, որ Քրիստոսը «ճշմարտությունն» է, Ալֆան և Օմեգան, Ով Իր ստորագրությունը՝ որպես Ալֆա և Օմեգա, դնում է այն ճշմարտությունների վրա, որոնց գոյությունը Իր Խոսքում Ինքն է սահմանել: Երբ Քույր Ուայթը գրեց. «Հիսուսի կյանքի, մահվան և հարության պատմությունը, որպես Աստծո Որդու, չի կարող լիովին ապացուցվել առանց Հին Կտակարանում պարունակվող վկայության: Քրիստոսը Հին Կտակարանում բացահայտված է նույնքան հստակ, որքան Նորում», նա հաստատում է, նրանց համար, ովքեր պիտի տեսնեն, որ Հայտնություն գրքի տասնչորսերորդ գլխի երեք հրեշտակների լուրը (որոնք նույնպես կառուցված են նույն երեք քայլերի վրա՝ որպես «կյանք, մահ և հարություն») «չի կարող լիովին ապացուցվել առանց ... պարունակվող վկայության» Դանիել գրքում:

Նա նաև ցույց է տալիս, որ Դանիելի գիրքը վկայում է մի Բաբելոնի մասին, որ «պիտի գա», մինչդեռ Հայտնության գիրքը վկայում է այնպիսի Բաբելոնի մասին, որ «եկել է» հենց այն կերպով, ինչպես կանխագուշակվել էր Դանիելի գրքում: Ավելին, այս կիրառությունը ցույց է տալիս, որ Հայտնության գիրքը «գնահատելու համար» Դանիելի գիրքը «պետք է հիմնովին հասկացված լինի», որովհետև հենց Դանիելի գրքից բխող «փառավոր լույսն» է, «որ պարզությամբ և գեղեցկությամբ բացահայտում է Քրիստոսի կյանքը և ուսմունքները» Հայտնության գրքում:

Նրա խոսքերը կարելի է նաև հասկանալ այնպես, որ Հայտնության գրքում ներկայացված «Հիսուսի հրաշքները» «Նրա աստվածության ապացույցն են. բայց ամենաուժեղ ապացույցները, որ Նա աշխարհի Փրկիչն է, գտնվում են» այն ժամանակ, երբ Դանիելի գրքի մարգարեությունները «համեմատվում են» Հայտնության գրքի «պատմության հետ»: Ավելին, կարելի է նկատել, որ երբ «Հիսուսը հրեաներին ասաց. «Քննեցե՛ք Գրքերը, որովհետև դուք կարծում եք, թե դրանց մեջ հավիտենական կյանք ունեք, և հենց դրանք են, որ վկայում են Իմ մասին»», ապա այսօրվա հոգևոր հրեաների համար Դանիելի գիրքն է այն, ինչը վկայում է Հիսուս Քրիստոսի Հայտնության մասին, և այն հայտնությունը, որ կնքագրվում է փորձաշրջանի փակվելուց անմիջապես առաջ, այն տեղն է, որտեղ գտնվում է հավիտենական կյանքը:

Դանիելի գիրքը ներկայացնում է այն մարգարեական ճշմարտությունները, որոնք կատարելության են հասցվում Հայտնության գրքում: Այն կառուցված է այն երեք քայլերի վրա, որոնք ներկայացված են եբրայերեն «ճշմարտություն» բառով, և ուստի գիրքն ինքնին փորձություն է ներկայացնում այն սերնդի համար, երբ այս փաստերը բացթափվում և հայտնվում են: Ինքը՝ Հիսուսը, որպես Ալֆան և Օմեգան, ուղղակիորեն շեշտվում է Հայտնության գրքի հենց առաջին բառերում և առաջին գլխում: Այս

հողվածները նաև ցույց են տվել, որ Դանիելի գրքի առաջին գլուխը կրում է նույն մարգարեական կառուցվածքն ու բնութագրերը, ինչ Հայտնության տասնչորսերորդ գլխի առաջին հրեշտակի պատգամը:

Առաջին հրեշտակի պատգամը և Դանիելի գրքի առաջին գլուխը երկուսն էլ նույնացնում են փորձության եռաստիճան գործընթացը, որը Ալֆայի և Օմեգայի բնորոշ կնիքն է: Գլուխը սկսվում է բառացի Բաբելոնի կողմից բառացի Հուդայի նվաճմամբ, իսկ գիրքը տանում է դեպի Բաբելոնի և Հուդայի միջև վերջին պատերազմը, որը ներկայացված է Դանիելի գրքի տասնմեկերորդ գլխի վերջին վեց համարներում: Այդ համարներում հոգևոր Բաբելոնը նվաճվում է հոգևոր Հուդայի կողմից, ճիշտ ինչպես Միքայելն է կանգնում, և մարդկային փորձաշրջանն ավարտվում է: Այդ համարները ներկայացնում են Բաբելոնի և Հուդայի միջև պատերազմի մարգարեական պատմության ավարտը: Այդ համարներում պատկերված է մահացու վերքի բժշկումը:

Մահաբեր վերքի բժշկությունը նկարագրող համարները սկսվում են Դանիել 11-ի քառասուներորդ համարից, որը սկսվում է «Եվ վերջին ժամանակում» բառերով: Այստեղ «վերջին ժամանակը» ներկայացնում է 1798 թվականը, երբ պապականությանը հասցվեց նրա մահաբեր վերքը: Այնուհետև համարները պատմում են, թե ինչպես է բժշկվում այդ մահաբեր վերքը, երբ պապականությունը նվաճում է, նախ՝ իր թշնամուն՝ հարավի թագավորին (Խորհրդային Միությունը), երկրորդ՝ իր դաշնակցին՝ փառավոր երկիրը (Միացյալ Նահանգները), և երրորդ՝ իր գոհին՝ Եգիպտոսը (Միավորված ազգերի կազմակերպությունը): Քառասունհինգերորդ համարում պապականությունը (հյուսիսի թագավորը) հասնում է իր վախճանին, և օգնող չի լինում նրան: Այս համարներում պապականության մահաբեր վերքի բժշկության պատմությունը սկսվում է 1798 թվականին պապականության անկումով և ավարտվում է պապականության վերջնական վերելքով ու անկումով: Հատվածի բացման և ավարտի միջև ընկած համարները նույնացնում են միջնամասում եղած ապստամբությունը:

Եբրայերեն «ճշմարտություն» բառը կազմվել է եբրայական այբուբենի առաջին տառի, տասներեքերորդ տառի և վերջին տառի միացմամբ: Տասներեքը մի թիվ է, որ խորհրդանշում է ապստամբությունը, ինչպես նաև առաջինի և վերջինի միջև եղած պատմությունը: Դանիելի գրքի մարգարեության վերջին հատվածում ներկայացված է նույն պատերազմը, որ ներկայացված է գրքի հենց առաջին համարներում: Այդ համարները ներկայացնում են առաջին գլուխը, որտեղ մենք գտնում ենք երեքաստիճան փորձության ընթացքը, որն էլ ճշմարտությունն է: Այնուհետև, վերջին հատվածում մենք գտնում ենք այդ նույն երեք քայլերը, քանի որ այն սկսվում է պապության առաջին անկումով և ավարտվում պապության վերջին անկումով, իսկ դրանց միջնամասում ընդգրկված է վերջին օրերի ապստամբությունը:

Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի այդ վերջին վեց համարների մեջ կա ճշմարտության երկրորդ վկան, որովհետև առաջին աշխարհագրական իշխանությունը, որ պապականությունը պետք է տապալեր (հարավի թագավորը), վիշապի իշխանության խորհրդանիշ է, ինչպես նաև երեք աշխարհագրական իշխանություններից վերջինը (Եգիպտոսը): Մահաբեր վերքի բժշկվելու համար անհրաժեշտ եռաստիճան նվաճումը

սկսվում է հարավի թագավորից, որը աթելիզմի վիշապային իշխանության խորհրդանիշ է, իսկ երեք իշխանություններից վերջինը, որ ներկայացված է Եգիպտոսով, վիշապի հետ կապված աթելիզմի առաջնային աստվածաշնչյան խորհրդանիշն է: Իրականում, այդ հատվածի քառասուներորդ համարում «հարավ» թարգմանված բառը «նեգեր» է, որը երբեմն թարգմանվում է որպես Եգիպտոս: Այդ երեք խոչընդոտները կրում են ճշմարտության դրոշմը, որովհետև առաջին խոչընդոտը վերջին խոչընդոտն է: Միջինում գտնվող իշխանությունը փառավոր երկիրն է (Միացյալ Նահանգները): Միացյալ Նահանգներն այն վայրն են, որտեղ կիրականօրյա օրենքի ապստամբությունն իրականացվում է, և Միացյալ Նահանգների խորհրդանիշը, երբ այն սկսվեց, տասներեք գաղութներն էին:

Ալֆայի և Օմեգայի ստորագրությունը համակել է Դանիելի գիրքը և տալիս է այն վկայությունը, որը, երբ միացվում է Հայտնության գրքի հետ, հաստատում է Հիսուս Քրիստոսի աստվածությունը: Դանիել տասներկուերորդ գլխի և այն երեքաստիճան փորձության գործընթացի տեսանկյունից, որ տեղի է ունենում այն սերնդի մեջ, երբ գիրքը բացվում է, Դանիելի գրքի կառուցվածքի հայտնությունը մերժելը նշանակում է լինել նրանց թվում, ովքեր բնորոշվում են որպես ամբարիշտներ: Հայտնություն տասնչորսերորդ գլխի տեսանկյունից, Դանիելի գրքի կառուցվածքի հայտնությունը մերժելը նշանակում է լինել նրանց թվում, ովքեր բնորոշվում են որպես գազանին և նրա պատկերին երկրպագողներ:

Հայտնության գիրքը ցույց է տալիս, որ հենց փորձաշրջանի փակվելուց անմիջապես առաջ Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը բացվում է, և Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը ներառում է Դանիելի գրքի կառուցվածքի բացահայտումը:

«Մարդկանց կողմից պատվելով՝ պետական պատասխանատվություններով և համաշխարհային տիրապետություն ունեցող թագավորությունների գաղտնիքներով, Դանիելը Աստծուց պատվեց որպես Նրա դեսպան և նրան տրվեցին բազմաթիվ հայտնություններ գալիք դարերի խորհուրդների վերաբերյալ: Նրա զարմանալի մարգարեությունները, ինչպես որ արձանագրվել են իր անունը կրող գրքի 7-ից 12-րդ գլուխներում, ամբողջովին հասկանալի չէին նույնիսկ հենց մարգարեին: Սակայն, նախքան իր կյանքի աշխատանքների ավարտը, նրան տրվեց այս երանելի հավաստիացումը, որ «օրերի վախճանին»՝ այս աշխարհի պատմության եզրափակիչ ժամանակաշրջանում, նրան դարձյալ թույլ պիտի տրվեր կանգնել իր վիճակում և իր տեղում: Նրան չտրվեց հասկանալու այն ամենը, ինչ Աստված հայտնել էր աստվածային նպատակի վերաբերյալ: «Փակիր այս խոսքերը և կնքի՛ր գիրքը», — նրան հրահանգվեց իր մարգարեական գրվածքների վերաբերյալ. դրանք պիտի կնքված լինեին «մինչև վախճանի ժամանակը»: «Գնա՛ քո ճանապարհով, Դանիել՛», — հրեշտակը դարձյալ հրահանգեց Եհովայի հավատարիմ պատգամաբերին, «որովհետև խոսքերը փակված են և կնքված՝ մինչև վախճանի ժամանակը... Իսկ դու գնա՛ քո ճանապարհով մինչև վերջը. որովհետև դու կհանգչես և օրերի վախճանին կկանգնես քո վիճակում»: Դանիել 12:4, 9, 13:

«Մինչ մոտենում ենք այս աշխարհի պատմության ավարտին, Դանիելի կողմից արձանագրված մարգարեությունները պահանջում են մեր առանձնահատուկ

ուշադրությունը, քանի որ դրանք առնչվում են հենց այն ժամանակին, որի մեջ մենք ապրում ենք: Դրանց հետ պետք է միացվեն Նոր Կտակարանի Սուրբ Գրությունների վերջին գրքի ուսմունքները: Մատանան շատերին մղել է հավատալու, թե Դանիելի և հայտնիչ Հովհաննեսի գրվածքների մարգարեական բաժինները չեն կարող հասկացվել: Մակայն խոստումը հստակ է, որ այս մարգարեությունների ուսումնասիրությանը պիտի ուղեկցի հատուկ օրհնություն: «Իմաստունները պիտի հասկանան» (համար 10),— ասված էր Դանիելի այն տեսիլքների մասին, որոնք վերջին օրերում պիտի բացվեին. իսկ այն հայտնության վերաբերյալ, որ Քրիստոսը տվեց Իր ծառա Հովհաննեսին՝ դարերի ընթացքում Աստծու ժողովրդի առաջնորդության համար, խոստումն այս է. «Երանելի է նա, որ կարդում է, և նրանք, որ լսում են այս մարգարեության խոսքերը և պահում են այնտեղ գրված բաները»: Հայտնություն 1:3»: Մարգարեներ և թագավորներ, 547:

Ապագա ժամանակով խոսելով իր օրերի և դարաշրջանի վերաբերյալ՝ Քույր Ուայթը հայտարարեց. «Երբ մենք մոտենում ենք այս աշխարհի պատմության ավարտին», «իմաստունները պիտի հասկանան», որ «Դանիելի կողմից արձանագրված մարգարեությունները պահանջում են մեր առանձնահատուկ ուշադրությունը, քանի որ դրանք վերաբերում են հենց այն ժամանակին, որում մենք ապրում ենք»: «Գալիք դարերի խորհուրդների բազմաթիվ հայտնությունները: Նրա սքանչելի մարգարեությունները, ինչպես դրանք արձանագրված են իր անունը կրող գրքի յոթից տասներկուերորդ գլուխներում», «վերջին օրերին պիտի բացվեն»:

Երբ Դանիելի գիրքը բացվում է իր կնիքներից, այն առաջ է բերում մաքրման երեքաստիճան գործընթաց, որը փորձության է ենթարկում այն սերնդին, որ ապրում է այն ժամանակ, երբ Հուդայի ցեղի Առյուծը Դանիելի գիրքը տալիս է Իր ժողովրդին: Հայտնություն տասներորդ գլխում Քույր Ուայթը մեզ հայտնում է, որ իջած հրեշտակը «ոչ այլ ոք էր, քան Հիսուս Քրիստոսը»: Հայտնություն տասներորդ գլխում հրեշտակն Իր ձեռքում ուներ մի փոքր գիրք՝ բաց վիճակում, որը Հովհաննեսին հրամայվեց վերցնել և ուտել: Այդ գիրքը բացվեց իր կնիքներից Հուդայի ցեղի Առյուծի կողմից, Ով ոչ այլ ոք է, քան Հիսուս Քրիստոսը, ուստի այն գիրքը, որ Հովհաննեսին հրամայվեց ուտել, Դանիելի փոքր գիրքն էր:

«Հուդայի ցեղի Առյուծն էր, որ բացեց գիրքը և Հովհաննեսին տվեց այն հայտնությունը, թե ինչ պիտի լինի այս վերջին օրերում:»

«Դանիելը կանգնեց իր բաժնի մեջ՝ կրելու իր վկայությունը, որը կնքված էր մինչև վախճանի ժամանակը, երբ առաջին հրեշտակի պատգամը պիտի հռչակվեր մեր աշխարհին: Այս հարցերը անսահման կարևորություն ունեն այս վերջին օրերում. բայց մինչ «շատերը պիտի մաքրվեն, և պիտի սպիտականան, և պիտի փորձվեն», «ամբարիշտները ամբարշտություն պիտի գործեն, և ամբարիշտներից ոչ մեկը պիտի հասկանա»: Որքա՜ն ճշմարիտ է սա: Մեղքը Աստծո օրենքի խախտումն է. և նրանք, ովքեր չեն ընդունի Աստծո օրենքի վերաբերյալ տրված լույսը, չեն հասկանա առաջին, երկրորդ և երրորդ հրեշտակների պատգամների հռչակումը: Դանիելի գիրքը բացվում է Հովհաննեսին տրված հայտնության մեջ և մեզ առաջ է տանում մինչև այս երկրի պատմության վերջին տեսարանները:»

«Մեր եղբայրները պիտի՝ հիշեն, որ մենք ապրում ենք վերջին օրերի վտանգների մեջ: Կարդացե՛ք Հայտնությունը Դանիելի հետ համատեղ: Սովորեցրե՛ք այս բաները»: Testimonies to Ministers, 115.

Դանիելի գրքի կառուցվածքի հայտնությունը, որ այժմ ապակնքվում է, մերժելը նշանակում է լինել նրանց թվում, ովքեր նույնացվում են որպես ամբարիշտներ: Դանիելի առաջին վեց գլուխները հաստատում են այն մարգարեական կառուցվածքը, որը ներկայացնում է ադվենտիզմի մարգարեական պատմությունը, երկրի գազանին, Եսայիա քսաներեքերորդ գլխի յոթանասուն խորհրդանշական տարիները, բողոքականության և հանրապետականության երկու եղջյուրները, առաջին և երկրորդ հրեշտակների լուրերի մարգարեական պատմությունը, և երեք հրեշտակների լուրերի պատմությունը: Դանիելի վերջին վեց գլուխները նույնացնում են այն մարգարեական լուրերը, որոնք ապակնքվում են այս բոլոր վերոհիշյալ պատմությունների սկզբում և վերջում:

Դանիելի առաջին գլուխը առաջին հրեշտակի շարժման պատմությունն է՝ երկրի գազանի պատմության սկզբնամասում: Առաջինից մինչև երրորդ գլուխները երրորդ հրեշտակի շարժման պատմությունն են՝ երկրի գազանի պատմության ավարտին: Չորրորդ գլուխը պետք է համադրվի առաջին գլխի հետ՝ որպես սկիզբ, իսկ հինգերորդ և վեցերորդ գլուխները պետք է համադրվեն առաջինից մինչև երրորդ գլուխների հետ՝ որպես ավարտ: Յոթերորդ, ութերորդ և իններորդ գլուխներում ներկայացված գիտելիքի աճը պետք է համադրվի առաջին գլխի հետ՝ որպես սկզբնական պատմություն: Տասներորդ, տասնմեկերորդ և տասներկուերորդ գլուխներում ներկայացված գիտելիքի աճը պետք է համադրվի առաջինից մինչև երրորդ գլուխների հետ՝ որպես ավարտական պատմություն:

Տող առ տող, այս կիրառությունը երկրի գազանի սկզբնական պատմությունը նույնացնում է առաջին, չորրորդ, յոթերորդ, ութերորդ և իններորդ գլուխների հետ: Կիրառությունը նաև երկրի գազանի ավարտական պատմությունը նույնացնում է առաջինից երրորդ, հինգերորդ, վեցերորդ և տասներորդից տասներկուերորդ գլուխների հետ: Այսպիսով, Դանիելի գիրքը ներկայացվում է որպես երկրի գազանի թե՛ սկիզբը, թե՛ ավարտը:

Այնժամ երկրի գազանի սկիզբը կարելի է նույնացնել Դանիելի առաջին գլխի հետ, որովհետև չորրորդ գլուխը պետք է վերագծվի առաջին գլխի վրա (տող առ տող): Յոթերորդ, ութերորդ և իններորդ գլուխներն էլ նույնպես պետք է վերագծվեն առաջին գլխի վրա: Հետևաբար երկրի գազանի պատմության սկիզբը ներկայացված է Դանիելի առաջին գլխով:

Նույնպես էլ՝ երկրի գազանի ավարտի դեպքում: Երկրի գազանի պատմության ավարտը ներկայացված է առաջինից մինչև երրորդ գլուխներով, իսկ հինգերորդ, վեցերորդ, տասներորդ, տասնմեկերորդ և տասներկուերորդ գլուխները պիտի անցնեն առաջին երեք գլուխների վրայով (տող առ տող), ուստի երկրի գազանի պատմության ավարտը ներկայացված է Դանիելի առաջին երեք գլուխներով:

Առաջին գլուխը ներկայացնում է սկիզբը, իսկ ապա առաջինից մինչև երրորդ գլուխները ներկայացնում են ավարտը, և մեկի, ապա երեքի կառուցվածքը ցույց է տալիս, որ Դանիելի գրքի մարգարեական կառուցվածքը նույնական է Հայտնության տասնչորսերորդ գլխի երեք հրեշտակների մարգարեական կառուցվածքին: Այնտեղ, ինչպես Դանիելի գրքում, առաջին հրեշտակը ներկայացնում է առանձին մի պատմություն, սակայն նաև երեք հրեշտակների պատմության մեկ երրորդն է: Միաժամանակ, ինչպես այս ճանաչումը նույնացնում և շեշտադրում է երեքի և մեկի համադրությունը, այն նաև ճշմարտություն երբայական բառի կառուցվածքն է, որը ներկայացնում է ոչ միայն Քրիստոսին և Աստծո արարչագործական գործությունը, այլև փորձության և մաքրման եռաստիճան ընթացք, որը ներկայացված է թե՛ Դանիելի առաջին գլխում, և ապա դարձյալ Դանիելի առաջինից մինչև երրորդ գլուխներում:

Հիսուսը, որ ճշմարտությունն է, նաև Առաջինն ու Վերջինն է, և այդ առումով առաջին հրեշտակի շարժման պատմությունը մինչև իսկ տառացիորեն կրկնվում է երեք հրեշտակների պատմության մեջ, ուստի մարգարեապես ընդունելի է Դանիելի առաջին երեք գլուխները դնել Դանիել գրքի առաջին գլխի վրա, որովհետև սկիզբը միշտ պատկերում է վերջը: Այդ ժամանակ Դանիելի գիրքը դառնում է այն «փոքրիկ գիրքը», որ հրեշտակի ձեռքում է, որովհետև Դանիելի «փոքրիկ գիրքը» կարող է լիովին ներկայացված լինել Դանիել գրքի առաջին գլխում:

Մենք կշարունակենք Դանիելի գրքի մեր ուսումնասիրությունը հաջորդ հոդվածում:

«Թագավորական հրամանի դրույթները կատարելու պատրաստվող պաշտոնյաների կողմից որոնվողների թվում էին Դանիելն ու նրա ընկերները: Երբ նրանց ասվեց, որ ըստ հրամանի իրենք ևս պետք է մեռնեն, Դանիելը «խորհրդով և իմաստությամբ» հարցրեց արքայի թիկնապահների պետ Արիքովին. «Ինչո՞ւ է այս հրամանը թագավորի կողմից այսքան շտապ»: Արիքովը նրան պատմեց արքայի տարակուսանքի մասին՝ իր զարմանալի երազի պատճառով, և այն մասին, թե ինչպես նա չկարողացավ օգնություն ստանալ նրանցից, որոնց մինչ այդ ամենալիովին էր վստահել: Այս լսելով՝ Դանիելը, իր կյանքը ձեռքն առած, համարձակվեց մտնել թագավորի ներկայությունը և աղաչեց, որ իրեն ժամանակ տրվի, որպեսզի իր Աստծուն աղոթի, որ Նա իրեն հայտնի երազը և դրա մեկնությունը:»

«Այս խնդրանքին միապետը համաձայնեց»: «Այն ժամանակ Դանիելը գնաց իր տունը և այդ բանը հայտնի արեց Անանիային, Միսայելին և Ազարիային՝ իր ընկերներին»: Միասին նրանք իմաստություն խնդրեցին լույսի և գիտության Աղբյուրից: Նրանց հավատը գորավոր էր այն գիտակցությամբ, որ Աստված իրենց դրել էր այնտեղ, ուր գտնվում էին, որ նրանք կատարում էին Նրա գործը և բավարարում պարտքի պահանջները: Շփոթության և վտանգի ժամանակներում նրանք միշտ դիմել էին Նրան՝ առաջնորդության և պաշտպանության համար, և Նա ապացուցել էր, որ մշտապես ներկա Օգնական է: Այժմ, սրտի փշրվածությամբ, նրանք վերստին հանձնեցին իրենց երկրի Դատավորին՝ աղաչելով, որ Նա իրենց փրկություն պարգևի այս՝ իրենց հատուկ կարիքի ժամանակ: Եվ նրանք իզուր չաղաչեցին: Աստվածը, որին նրանք պատվել էին, այժմ պատվեց նրանց: Տիրոջ

Հոգին հանգչեց նրանց վրա, և Դանիելին «գիշերային տեսիլքով» հայտնվեց թագավորի երազը և դրա նշանակությունը:

«Դանիելի առաջին գործը իրեն տրված հայտնության համար Աստծուն գոհություն հայտնելն էր: «Թող օրհնյալ լինի Աստծու անունը հավիտյանս հավիտենից,— բացականչեց նա,— որովհետև իմաստությունն ու գորությունը Նրանն են. և Նա է փոխում ժամանակներն ու եղանակները. Նա է թագավորներին հեռացնում և թագավորներ կանգնեցնում. Նա է իմաստություն տալիս իմաստուններին և գիտություն՝ հանճար ունեցողներին. Նա է հայտնում խոր և ծածուկ բաները. Նա գիտե, թե ինչ կա խավարի մեջ, և լույսը բնակվում է Նրա հետ: Քեզ եմ գոհություն հայտնում և Քեզ եմ օրհնում, ո՛վ իմ հայրերի Աստված, որ ինձ իմաստություն և գորություն տվեցիր, և այժմ ինձ հայտնի դարձրիր այն, ինչ որ Քեզնից էինք խնդրել, որովհետև այժմ դու մեզ թագավորի գործը հայտնի դարձրիր»: Մարգարեներ և թագավորներ, 493, 494: